

עדותו של ראובן מאיר פרשטנברג - ממעפילי הספינה 'יגור' נמסר לפרסום באתר באדיבות בנו עמוס רשף

לאחר השחרור ממחנות הריכוז הייתי בלנסדברג בביירן בגרמניה בבית חולים במשך חצי שנה. שם התארגנה קבוצה של ניצולים שרצו לעלות ארצה וגרו במספר בתים מאורגנים. התארגנו בתור קבוצה שתכננה ליצור קיבוץ בארץ. הייתי שם מורה ומדריך לעברית מכיוון שלמדתי עברית בבית ספר יסודי 'יבנה' בלודג' בפולין. ארגנו תהלוכות בחגים עם כתובות לעליה לארץ.

נציגים מהארץ הודיעו לנו שאנחנו יכולים לעלות ארצה. אספנו את החפצים המעטים שהיו לנו והועברנו במשאיות מכוסות לצרפת. בצרפת הועברנו ממקום למקום כשהמטרה הייתה להגיע לשפת הים ליד מרסיי. כשהגענו לעיר לסייטה עלינו לאחר כיומיים עם מספר קבוצות שונות על האוניה 'יגור'. רוב האנשים היו אנשים צעירים שיצאו ממחנות ריכוז.

המסע לקח כשבועיים. לכל נוסע היה מעין תא לשינה ברוב חצי מטר (כמו במחנות ריכוז), אני ישבתי בקצה האוניה על הסיפון רוב הזמן. אוכל ומים היו מגישים לנו. מאוד נהייתי מהשיט אבל אחרים הקיאו רוב הזמן. האוניה הייתה צפופה מאוד ולכן האנשים בילו רוב הזמן על הסיפון. למזלנו לא היו גשמים והשייט היה נוח וניתן היה לשבת ולישון על הסיפון.

הייתה שימחה גדולה כשראינו מרחוק את חיפה, אבל אז כבר סובבו אותנו מספר אוניות מלחמה אנגליות וליוו אותנו עד חיפה. שם הורידו אותנו בכוח מהאוניה והעבירו לאוניה שלהם. משם הועברנו לקפריסין. המעפילים מיגור היו הראשונים שגורשו לקפריסין, שוכנו באוהלים ונכלאנו במחנות עם גדר תיל מסביב שמהם לא יכולנו לצאת. שם התארגנו לחיות וחכינו לסרטיפיקטים לעלות לארץ. הקבוצה הראשונה של נשים וילדים קיבלו תוך מספר שבועות אישורי שהות בארץ.

אחרי חצי שנה קיבלתי אישור עליה הועברתי לארץ ושהיתי כשבועיים במחנה של הסוכנות לעולים חדשים.

